

USA TODAY -BESTSELLER

"Riemastuttava, sydämellinen ja kuuma."

KIRKUS REVIEWS

HANKI ELÄMÄ,

CHLOE BROWN

TAMMI

Rakkaus ei ollut
tehtävälisalla...

TALIA HIBBERT

TALIA HIBBERT

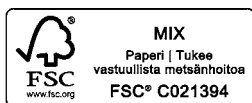
HANKI ELÄMÄ, CHLOE BROWN

Suomentanut Laura Haavisto

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Get a Life*, *Chloe Brown* ilmestyi Yhdysvalloissa 2019.

Copyright © 2019 by Talia Hibbert

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Laura Haavisto 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7527-7

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Omistan kirjan äidilleni,
joka teki sen, mitä täytyi.*

KIITOKSET

On paljon ihmisiä, joita saan kiittää siitä, että tämä kirja toteutui. Kuulostan varmaankin yli-innokkaalta ensimmäistä Oscariaan vastaanottavalta filmistaivaan tähtöseltä, mutta se ei haittaa, koska tämä teos tosiaan oli yhteisponnistus. Osa niistä, joita haluan kiittää, ei ole luultavasti edes tiennyt olleensa tiimissäni – mutta kyllä te olitte. Annoitte ihanan itsenne säteillä ympärillenne, ja minä nautin valostanne kuin päivänpaisteesta, mikä tarkoittaa sitä, että olitte osa tiimiä. Yllätys!

No, mistä aloittaisin? Alusta, kai. Kiitos, Frances Annie Nixon. Kunpa olisit saanut elää niin pitkään, että olisit nähnyt nimesi kirjassani. Joskus kuvittelen, kuinka suosittelisit Chloen tarinaa takakireille ystäville ja sitten nauraa käkättäisit, kun he valittaisivat seksikohtauksista. Minulla on ikävä sinua.

Äiti: Kiitos, että luit minulle, vaikka jotkut sanoivat, ettei kannattaisi vaivautua. Kuten aina, kaikki muut olivat väärässä ja sinä olit oikeassa. Nyt se on kirjoissa ja kansissa. Ole kiltti, äläkä käytä tunnustuksen suomaa valtaa väärin.

Truly, oma pikku häirikköni: Olet ainoa, joka ei tuomitse minua, kun puhun mielikuvitusihmisille. Olet minulle tärkeä.

Kiitos Samille, että vastasit aina kun soitin, kerroit näkemyksesi kaikenlaisiin satunnaisiin, irrallisiin kysymyksiini etkä loukkaantunut, kun lopetin puhelun sanomatta mitään.

Tohtori Griffithsille, joka katsoi minua suoraan silmiin ja totesi: ”Ihan ensimmäiseksi haluan sanoa, että uskon sinua.” Sanat eivät riitä kertomaan, mitä se minulle merkitsi. Kiitos.

KJ Charles, ilman sinua ja loputonta ystävällisyyttäsi ja tukeasi en varmaankaan olisi tässä nyt – joten, kiitos, kiitos, kiitos. Courtney Miller-Callihan, loistava agenttini, kiitos, että uskot minuun ja kestät jatkuvaa sosiaalista kömpelyyttäni. Kiitos, Nicole Fischer, että teit haparoivasta tarinastani ihka oikean, kelvollisen kirjan. Ja kiitos, Ainslie Paton, Therese Beharrie, Em Ali, Charlotte Stein ja kaikki muut kirjailijat ja ystävät, jotka olette rauhoittaneet mieltäni.

Orla, Divya, Michal, Maz ja Laila: Aina kun olen stressaantunut, te ilmestytte paikalle kuin pienet päivänsäteet, aivan kuin teillä olisi jokin kuudes aisti. Kiitos, että saatte minut hymyilemään. Kiitos, rouva Smith, rouva Marriott, herra Marriott (ei sukua!) ja herra Cleveley – ja ei, en voi käyttää teidän etunimiänne. Se ei ole sallittua.

Kiitos Avonille siitä, että olitte ihan että ”hei joo, kirjoita vain tämä kirja meille”. Melkein lähti taju, mutta arvostan mahdollisuutta suuresti.

Lopuksi kiitos vielä kaikille, jotka ovat sanoneet, etten minä koskaan menestyisi. Te saatte minut tuntemaan itseni voittamattomaksi R&B-laulajattareksi, ja mitä lähemmäksi Beyoncéa pääsen, sitä parempi.

KIRJAILIJAN HUOMAUTUS

Tarina sivuaa epäterveen ihmissuhteen jälkeistä paranemisprosessia. Huomioithan tämän, jos aihe on sinulle arka. Toivon, että olen kohdellut teemaa, hahmojani ja sinua, lukijani, lempeästi.

PROLOGI

Olipa kerran Chloe Brown, joka kuoli.
Melkein.

Se tapahtui eräänä tiistai-iltapäivänä, kuinkas muutenkaan. Järkyttävät asiat tuntuivat aina tapahtuvan tiistaisin. Chloe epäili viikonpäivän olevan kirottu, mutta toistaiseksi hän oli kertonut epäilyksistään vain tietyillä nettifoorumeilla – sekä Danille, oudommalle kahdesta hyvin oudosta pikkusiskostaan. Dani oli sanonut, että Chloe oli päästään vialla ja että Chloen pitäisi panostaa positiiviseen ajatteluun, jotta pääsisi irti negatiivisesta arkienergiastaan.

Joten kun Chloe kuuli huutoja ja renkaiden kirskuntaa ja käänsi päänsä oikealle niin, että ehti nähdä, miten kiiltävä, valkoinen Range Rover syöksyi suoraan häntä kohti, hänen ensimmäinen naurettava ajatuksensa oli: *kuolen tiistaina, ja Danin on myönnettävä, että olen ollut oikeassa alusta saakka.*

Lopulta Chloe ei kuitenkaan oikeasti kuollut. Ei edes loukkaantunut vakavasti – mikä oli helpotus, sillä hän joutui jo muutenkin viettämään ihan riittävän paljon aikaa sairaalassa. Sen sijaan Range Rover kiisi hänen ohitseensa ja rysäytti viereisen kahvilan seinään. Se, että rattijuoppo törmäsi tiiliseinään eikä lihaa ja verta olevaan Chloeen, oli kutakuinkin metristä

kiinni. Pelti rutistui kuin paperi. Kuskin paikalla istunut keski-ikäinen nainen lysähti turvavyönsä vasten näpsäkän näköinen vaalea polkkatukka heilahtaen. Sivullisia alkoi kerääntyä paikalle, ja ilmassa kaikuivat kehotukset soittaa ambulanssi.

Chloe tuijotti ja tuijotti ja tuijotti.

Ihmisiä pörräsi hänen ympärillään ja aika jatkoi kulkuaan, mutta hän hädin tuskin huomasi mitään. Hänen mielensä täyttyi epäolennaisista asioista, aivan kuin hänen päänsä olisi ollut roskapostikansio. Hän mietti, paljonko kahvilan korjaukset mahtaisivat maksaa. Hän mietti, korvaisiko vakuutusyhtiö kulut, vai menisivätkö ne kuljettajan piikkiin. Hän mietti, kuka naisen hiukset oli leikannut. Kampauspysyi suhteellisen siistinä ja tyylikkäänä silloinkin, kun naista kiskottiin autosta paareille.

Viimein joku mies kosketti Chloea olkapäälle ja kysyi: "Oletko kunnossa?"

Chloe kääntyi ja näki ensihoitajan, jolla oli ystävälliset uurreiset kasvot ja musta turbaani. "Taidan olla šokissa", Chloe vastasi. "Saisinko suklaata? Green and Black's -merkkistä. Merisuola on lempimakuni, mutta 85-prosenttisen tumman suklaan terveyshyödyt lienevät suuremmat."

Ensihoitaja naurahti, kietoi peiton Chloen harteille ja sanoi: "Kävisikö arvon majesteetille kuppi kuumaa?"

"Voi, kyllä kiitos." Chloe seurasi miestä ambulanssille. Jossain matkan varrella hän tajusi tärisevänsä niin voimakkaasti, että oli vaikea kävellä. Hän kuitenkin puri hammasta ja pakotti jalan toisen eteen, koska vuosien elo oikukkaassa kehossa oli tehnyt hänestä sellaisen.

Kun he viimein pääsivät ambulanssin luo, Chloe istuu-tui varovasti, sillä nyt ei sopinut lyhyhistyä. Siinä tapauksessa ensihoitaja nimittäin alkaisi kysellä kaikenlaista. Sitten hän

ehkä haluaisi tarkistaa Chloen voinnin. *Sitten* Chloen pitäisi kertoa hänelle kaikenlaisista pienistä vaivoistaan ja selitellä, miksi niistä ei ollut syytä huolestua, mikä taas tarkoittaisi, että he molemmat joutuisivat olemaan täällä koko päivän. Chloe valitsi vakuuttavimman ”olen terve ja tilanne on hallinnassa” -äänensä ja kysyi reippaasti: ”Onko nainen kunnossa?”

”Kuljettajako? Hän selviää kyllä. Älä sinä siitä murehdi.”

Lihakset, joita Chloe ei ollut edes tajunnut jännittäneensä, rentoutuivat.

Vihdoin ja viimein, juotuaan kaksi kuppia teetä ja vastailtuaan poliisin kysymyksiin, Chloe sai luvan jatkaa tiistai-ilta-päiväistä kävelylenkkiään. Muita läheltä piti -tilanteita ei matkan varrella enää sattunut, mikä oli oivallista, sillä jos olisi, hän olisi todennäköisesti tehnyt jotain noloa, kuten alkanut itkeä.

Hän meni kotitaloonsa pohjoispuolen ovesta ja hiippaili keittiöön etsimään voimaannuttavaa välipalaa. Sen sijaan hän kohtasi isoäitinsä Gigin, joka selvästi jo odotti häntä. Gigi kiepsahti ympäri niin, että lattiaa viistävä violetti kaapu hulmahti – Chloe oli antanut sen isoäidilleen muutama kuukausi sitten tämän neljäntenä (vai oliko se ollut jo viides?) seitsemänkymmentävuotispäivänä.

”Kultaseni”, Gigi henkäisi. Hänen kimaltelevat, matalakorkoiset ja takaa avoimet kenkensä kopisivat laattalattialla. ”Näytät kovin... heikkovointiselta.” Gigiltä, joka oli sekä huolestunut isovanhempi että häikäisevän viehättävä ragtime-legenda, se oli varsin painavasti sanottu. ”Missä sinä olet oikein ollut? Olit poissa iäisyyden etkä vastaa puhelimeen. Olin hyvin huolissani.”

”Voi ei, anteeksi.” Chloe oli lähtenyt jo tunteja sitten epä-säännöllisen säännölliselle kävelylenkilleen – *säännölliselle*, koska hänen fysioterapeuttinsa vaati, että hän kävi kävelyllä, ja

epäsäännölliselle, koska hänen kroonisesti sairas kehonsa usein kieltäytyi lähtemästä. Useimmiten hän oli poissa enintään puoli tuntia, joten ei ihme, että Gigi oli hätäntynyt. ”Ethän soittanut vanhemmilleni?”

”En tietenkään. Oletin, että jos oli alkanut tutisuttaa, olisit ennen pitkää saanut koottua itsesi ja pannut jonkun ohikulkin vinkkaamaan itsellesi taksikyydin kotiin.”

Tutina oli Gigin käyttämä hienotunteinen ilmaus niistä hetkistä, jolloin Chloen keho yksinkertaisesti antoi periksi. ”Ei alkanut tutisuttaa. Itse asiassa oloni on melko mainio.” *Nyt ainakin*. ”Siellä tapahtui kuitenkin... auto-onnettomuus.”

Gigi onnistui yhtä aikaa sekä jäykistymään että istuutumaan sulavaliikkeisesti marmorisen keittiösaarekkeen ääreen. ”Et kai sinä loukkaantunut?”

”En. Joku nainen ajoi seinään ihan nenäni edessä. Kokemus oli toki hyvin dramaattinen. Jouduin juomaan teetä styroksimukista.”

Gigi tuijotti Chloea kissamaisilla silmillään, joihin heikkotekoisemmat kuolevaiset tapasivat langeta. ”Haluaisitko rauhoittavan, kultaseni?”

”En minä voi ottaa sellaisia. En tiedä, miten ne reagoisivat muun lääkityksen kanssa.”

”Aivan niin, aivan niin. Hei! Nyt tiedän. Soitan Jeremylle ja sanon, että on hätätilanne.” Jeremy oli Gigin terapeutti. Gigi ei varsinaisesti *tarvinnut* terapiaa, mutta hän oli kiintynyt Jeremyyn ja uskoi ennaltaehkäisevään toimintaan.

Chloe räpytteli hämmentyneenä silmiään. ”Ei se ole tarpeen.”

”Olen eri mieltä”, Gigi sanoi. ”Terapia on aina tarpeen.” Hän otti puhelimensa esiin ja soitti Jeremylle liidellen samalla toiselle puolelle keittiötä. Hänen kengänkantansa kopisivat

jälleen laatoilla, kun hän kehräsi: ”Jeremy, aarteeni! *Mitä* kuuluu? Miten Cassandra voi?”

Chloen ympäriltä kuuluvat äänet olivat täysin tavanomaisia. Siitä huolimatta ne laukaisivat, aivan varoittamatta, jotakin katastrofaalista.

Gigin kenkien *klik-klik-klik* yhdistyi keittiön seinällä tikittävän suuren kellon *tik-tik-tikiin*. Äänet voimistuivat valtavan koviksi ja kummallisen kaoottisiksi, kunnes tuntui siltä kuin Chloen pään sisällä olisi vyörynyt kasa kivenlohkareita. Chloe puristi silmänsä kiinni – hetkinen, mitä tekemistä silmillä oli kuulon kanssa? – ja itse luodussa pimeydessä hänen mieleensä pulpahti muisto: näpsäkän vaalean polkkatukan heilahdus. Se, miten sileänä ja kiiltävänä se levisi paarien mustalle nahkalle.

Humalassa, se mukava ensihoitaja oli sanonut, puoliääneen. Sitä he epäilivät. Nainen oli ollut humalassa keskellä päivää, ajaa rymäyttänyt jalkakäytävälle ja törmännyt rakennuksen seinään, ja Chloe...

Chloe oli seissyt ihan vieressä. Koska hän kävi kävelyllä aina samaan aikaan päivästä, jotta hänen rutiininsa eivät häiriintyisi. Koska hän kulki aina samaa reittiä, jotta saattoi maksimoida tehokkuutensa. Chloe oli seissyt *ihan vieressä*.

Hänellä oli aivan liian kuuma, hikoilutti. Pyörtytti. Piti istua alas, nyt heti, jotta hän ei kaatuisi ja pää ei halkeaisi kuin munan-kuori osuessaan marmorilattiaan. Yhtäkkiä hän muisti äidin sanoneen: *Nämä lattiat pitäisi vaihtaa. Pyörtymiskohtauksia tulee aina vain enemmän. Hän vielä satuttaa itsensä.*

Chloe oli kuitenkin ponnekkaasti sanonut, ettei sellaiselle ollut tarvetta. Hän oli luvannut olla varovainen, ja luoja paratkoon, hän oli pitänyt lupauksensa. Nyt hän laskeutui lattialle hyvin hitaasti. Painoi nahkeat kämmmenensä viileitä laattoja vasten. Hengitti sisään. Hengitti ulos. Hengitti sisään.

Hengitti ulos, ja kuiskaus oli kuin säröilevää lasia: ”Jos olisin kuollut tänään, mitä muistokirjoituksessani lukisi?”

Tällä umpitylsällä tyypillä ei ollut yhtään ystävää, hän ei ollut matkustanut vuosikymmenen lukuisista mahdollisuuksista huolimatta, hän käytti viikonloppunsa koodaamiseen eikä milloinkaan tehnyt mitään, mitä ei ollut etukäteen merkinnyt kalenteriinsa. Älkää itkekö hänen vuokseen; hän on nyt paremmassa paikassa. Edes taivas ei voi olla yhtä tylsä.

Niin muistokirjoituksessa lukisi. Ehkä joku erityisen piste-
liäs ja ikävä ihminen, kuten Piers Morgan, lukisi sen radiossa.

”Chloe?” Gigi kutsui. ”Minne sinä...? Ai, siinähan sinä olet. Onko kaikki hyvin?”

Lattialla raatona makaava ja kuolemaa tekevän kalan lailla henkeään haukkova Chloe vastasi pirteästi: ”Oikein hyvin, kiitos.”

”Hmm”, Gigi mumisi hiukan epäileväisesti, joskaan ei kovin huolestuneen kuuloisena. ”Taidan pyytää Jeremyä soittamaan kohta takaisin. Jeremy, kultaseni, voisitko mitenkään...?” Gigin ääni hiipui hänen vaellellessaan etäämmälle.

Chloe painoi kuumottavan poskensa viileää laattalattiaa vasten ja yritti olla lisäämättä enempää solvauksia omaan kuvitteelliseen muistokirjoitukseensa. Jos tämä olisi ollut imelä musiikaali – sellainen, joita Chloen nuorin sisko, Eve, ihannoi – tämä olisi ollut päähenkilön pohjakosketus. Muutaman kohtauksen päästä koittaisi ahaa-elämys ja mieltä ylentävä laulunumero määrätietoisuudesta ja itseensä uskomisesta. Ehkä hänen pitäisi ottaa oppia musikaaleista.

”Hei, maailmankaikkeus”, hän kuiski keittiön lattialta. ”Kun sinä melkein murhasit minut tänään – mikä oli muuten aika ikävää, mutta ymmärrän kyllä – yrititkö kertoa minulle jotain?”

Maailmankaikkeus, suuressa arvoituksellisuudessaan, ei vastannut.

Joku muu ikävä kyllä vastasi.

”Chloe!” hänen äitinsä suurin piirtein kirkaisi ovelta. ”Miksi sinä makaat lattialla? Oletko sairas? Garnet, lopeta se puhelu ja tule tänne! Lapsenlapsesi on *huonovointinen*!”

Voi ei. Chloen keskusteluhetki maailmankaikkeuden kanssa oli keskeytetty tylästi, ja niinpä hän nousi vaivalloisesti istumaan. Outoa kyllä, mutta hänen olonsa oli nyt paljon parempi. Ehkä se johtui siitä, että hän oli tunnistanut ja hyväksynyt maailmankaikkeuden viestin.

Oli selvästikin aika hankkia elämä.

”Ei, ei, kultapieni, älä liiku.” Joy Matalon-Brownin siroilla kasvoilla oli hätäntynyt ilme ja hänen vaaleanruskea ihonsa oli kalpea, kun hän käski tytärtään pysymään aloillaan. Tuttu näky. Chloen äiti, joka pyöritti menestyvää lakifirmaa kaksoissisarensa Maryn kanssa, eli elämäänsä miltei yhtä järjestelmällisesti ja suunnitelmallisesti kuin Chloe ja oli opetellut tuntemaan tyttärensä oireet ja selviytymismekanismit. Siitä huolimatta hän ajautui aina täysimittaiseen paniikkiin, kun huonosta voinnista tai epämurkavasta olostä näkyi pienimpiäkin merkkejä. Se oli suoraan sanottuna uuvuttavaa.

”Älä hössötä, Joy. Tiedät, ettei hän voi sietää sitä.”

”Eli minunko vain pitäisi sivuuttaa se tosiasia, että hän makaa lattialla kuin ruumis konsanaan?”

Auts.

Samalla kun äiti ja isoäiti jatkoivat kinaamistaan hänen päänsä yläpuolella, Chloe päätti, että ensimmäinen maailmankaikkeuden sanelema muutos hänen elämässään koskisi asuinjärjestelyitä.

Perheen valtava koti alkoi yhtäkkiä tuntua aika ahtaalta.

LUKU 1

Kaksi kuukautta myöhemmin

”**O**i, Red, sinä se olet oikea aarre.”
Redford Morgan yritti hymyillä hyväntuulisesti, mikä ei ollut erityisen helppoa, kun käsi oli kyynärpäätä myöten kahdeksankymppisen mummon vessanpöntössä. ”Työtänihän minä vain teen, rouva Conrad.”

”Sinä olet paras talonmies, joka meillä on koskaan ollut”, rouva Conrad kujersi kylpyhuoneen ovelta ja painoi ryppyisen kätensä luisevalle rinnalleen. Hänen valkoinen hiuspehkonsa värähteli mielenliikutuksesta. Rouva oli hiukan dramaattisuuteen taipuvainen, mutta ei siinä mitään.

”Kiitos, rouva C”, Red vastasi rennosti. ”Tehän se vasta herttainen olettekin.” *Mutta jos te nyt vain lakkaisitte työntämästä kaiken maailman sontaa tänne pönttöönne, niin olisimme ihan parhaita kavereita.* Tämä oli jo kolmas kerta kuukauden sisään, kun Red oli kutsuttu asuntoon 3E korjaamaan putkistoon liittyviä ongelmia, ja suoraan sanoen hän alkoi kyllästyä rouva Conradin paskahommiin. Tai paremmin sanottu rouvan lastenlasten paskahommiin.

Redin kumihansikkaan verhoama käsi nousi viimein vessan-

pöntön uumenista puristaen läpimärkää talouspaperimöykkyä. Hän avasi pikkupaketin, josta paljastui... ”Onkos tämä teidän kasvispaistostanne?”

Rouva Conrad tuijotti häntä silmät ymmyrkäisinä kuin pöllöllä ja siristeli sitten. ”No, ei minulla kyllä ole aavistustakaan. Missähän silmälasit mahtavat olla?” Hän kääntyi kuin olisi ryhtynyt etsimään niitä.

”Älkää suotta”, Red huokaisi. Hän tiesin varsin hyvin, että se oli kasvispaistosta, aivan kuin oli ollut edelliskerrallakin ja sitä edeltävällä kerralla. Kun hän heitti möykyn roskeen ja alkoi riisua hanskojaan, hän tokaisi lempeästi: ”Teidän pitää kyllä nyt jutella poikienne kanssa. Ne vetää ruokaa vessanpöntöstä alas.”

”Mitä?” rouva Conrad henkäisi selvästi loukkaantuneena. ”Eeei. Ei, ei, ei. Eivät minun Felixini ja Josephini. Eivät he tekisi mitään sellaista! He eivät ole haaskaajia, ja sitä paitsi pojat pitävät minun laittamastani ruoasta.”

”Niin varmasti”, Red sanoi hitaasti, ”mutta... no, joka kerta kun minä tulen tänne, putken tukkona on pieni paketti parsakaalia ja sieniä.”

Seurasi hetken hiljaisuus, kun rouva Conrad yritti sulatella kuulemaansa. ”Vai niin”, hän kuiskasi. Red ei ollut koskaan ennen kuullut yhtä paljon alakuloa kahdessa niin pienessä sanassa. Rouva Conrad räpytteli kiivaasti, ja hänen ohuet huulensa puristuivat mutrulle. Redin sydäntä vihlaisti, kun hän tajusi, että rouva Conrad yritti pidätellä itkuja. Helveti soikoon. Red ei osannut käsitellä itkeviä naisia. Jos rouva Conrad vuodattaisi yhdenkin kyynelen, Red joutuisi olemaan täällä koko illan, syömään kahmalokaupalla kasvispaistosta ja kehumaan vuolaasti rouvan keitoksia.

Olkaa kiltti älkääkä itkekö. Työaikani loppuu kymmenen

minuutin kuluttua, ja minä jumalauta inhoan parsakaalia. Olkaa kiltti älkääkä itkekö. Olkaa kiltti...

Rouva Conrad kääntyi pois juuri, kun ensimmäinen nyhkäys ravisteli hänen hauraita harteitaan.

Huoh.

”Älkäähän nyt, ei ole syytä pahoittaa mieltään.” Red veti vaituneesti hanskat kokonaan pois ja meni lavuaarille pesemään kätensä. ”Lapset nyt vain ovat sellaisia. Kaikkihan sen tietävät, että lapsilla on suurin piirtein yhtä paljon järkeä päässään kuin keskivertovuohella.”

Rouva Conradin suusta pakeni nauruntyrskähdys, ja hän kääntyi jälleen Rediä kohti painellen nenäliinalla silmäkulmiaan. Vanhoilla ihmisillä on aina nenäliinoja. He piilottelevat niitä kehoonsa kuin ninjat heittotähtiä. ”Niinhän se on, olet oikeassa. Mutta... sitä vain, että minä kun luulin sen paistoksen olevan heidän lempiruokaansa.” Hän niiskautti ja pyöritteli päätään. ”Mutta ei sillä ole väliä.”

Vapisevasta äänestä päätellen sillä kyllä oli väliä.

”Se on varmaan ihan pirun hyvää paistosta”, Red sanoi, koska hänellä oli suurin suu koko helvetin planeetalla.

”Niinkö arvelet?”

”Tiedän sen. Te näytätte naiselta, jolla pysyy kauha kädessä.” Redillä ei ollut aavistustakaan, mitä se tarkoitti, mutta se kuulosti hyvältä.

Ja rouva Conrad oli selvästikin mielissään siitä, koska hänen poskensa punehtuivat ja suusta pääsi kimeä, helisevä äännähdys, joka saattoi olla tirskahdus. ”Voi sinua. Tiedätkö kuule, minulla on paistosta nytkin uunissa.”

Tietenkin oli. ”Onko noin?”

”On! Haluaisitko maistaa? Kaiken ahkerointisi jälkeen vähintä mitä minä voin tehdä, on ruokkia sinut.”

Kieltäydy. Sano, että sinulla on suunnitelmia perjantai-illaksi. Sano, että söit viisi pihviä lounaaksi. ”Sehän olisi mukavaa”, Red sanoi ja hymyli. ”Käyn vain kotona siistiytyessä.”

Häneltä kesti puoli tuntia käydä suihkussa ja vaihtaa vaatteet omassa asunnossaan, joka sijaitsi talon pohjakerroksessa. Työsuhde-etu. Koska hän eli nykyisin uskaliasta ja jännittävää elämää, hän vaihtoi hiilenharmaat haalarinsa – *rumpujen päri-nää, kiitos* – suoraan pesusta tulleetseen laivastonsiniseen haalariinsa. Totuuden nimissä hänellä ei ollut pienintäkään käsitystä siitä, miten hänen olisi pitänyt pukeutua mennessään illalliselle iäkkään rouvan luo, mutta hänen tavanomaiset buutsinsa ja vanhat nahkahousunsa eivät oikein tuntuneet sopivilta.

Vasta kun Red lukitsi oman etuovensa, hänen mieleensä juolahti, ettei touhu ehkä ollut ihan soveliaista. Oliko suotavaa syödä päivällistä talon asukkaiden kanssa? Oliko sellainen sallittua? Hän ei nähnyt siinä mitään pahaa, mutta hän oli talonmiehen hommassa melko uusi eikä hänellä varsinaisesti ollut pätevyyttä siihen. Hän lähetti varmuuden vuoksi viestin Vikille, vuokranantajalle – ja kaverilleen, joka oli hänet hommaan palkannut.

Voinko syödä päivällistä 3E:n mukavan rouvan kanssa?

Vikin vastaus tuli yhtä nopeasti kuin aina.

Jos se saa sun konees hyrräämään.

En kato pahalla.

Red nauraa puuskahti silmiään pyöritellen ja laitto puheli-men takaisin taskuun. Ja sitten, aivan kuin tyhjästä, hän kuuli sen.

Tai paremminkin *hänet*.

Chloe Brownin äänen.

”...nähdään brunssilla, jos pääsen tulemaan”, hän sanoi. Chloen ääni oli terävä ja kalliin kuuloinen, aivan kuin joku olisi opettanut timantin puhumaan. Sen kuuleminen sekoitti Redin pään; huoliteltu puhetapa muistutti häntä ihmisistä ja paikoista, jotka hän olisi mieluummin unohtanut. Eri ajasta ja eri naisesta, jolla oli kultalusikka toisessa kauniissa kädessä ja Redin rusennettu sydän toisessa.

Chloen äänen käheä sointi ja sen herättämät muistot olivat ainoa varoitus, jonka Red ehti saada ennen kuin kääntyi kulman taakse ja oli yhtäkkiä kasvatusten puhujan itsensä kanssa. Tai paremminkin kaulatusten. Niin että nainen oli jumalauta ihan hänen ihollaan. Jotenkin Chloe onnistui törmäämään täyttää vauhtia suoraan hänen kurkkuunsa.

Mikä sattui. Ja paljon.

Osumalla oli myös kammottava vaikutus hapensaantiin. Hän yritti vetää henkeä, mutta se salpautui, ja samaan aikaan hän ojensi kätensä Chloea kohti. Jälkimmäinen oli refleksi: hän oli törmännyt toiseen ihmiseen ja nyt hänen tehtävänsä oli pitää tämä toinen pystyssä. Paitsi tietenkään tämä toinen ei ollut *kuka tahansa*. Tämä oli Chloe, jonka vyötärö tuntui pehmeältä hänen kätensä alla. Chloe, joka tuoksui kevätsateen kastelemalta puutarhalta. Chloe, joka nyt tuuppi häntä kauemmas kuin hänellä olisi jokin tarttuva tauti ja sopersi: ”Voihan nyt – mitä? Päästä irti!”

Söpö kuin mikä, mutta äänensävy oli veitsenterävä. Red irrotti otteensa, ennen kuin Chloella katkeaisi suoni päästä, ja irvisti, kun hänen käsiensä karhea iho tarttui Chloen pastellinväriseen villatakkiin. Chloe kompuroi taaksepäin ikään kuin Red olisi hetkenä minä hyvänsä saattanut hyökätä kimppuun ja

silmälili samalla Rediä tuiman epäluuloisesti. Hän katsoi Rediä aina niin – aivan kuin Red olisi juuri aikeissa murhata hänet ja pukeutua häneen ihoonsa. Chloe oli suhtautunut Rediin kuin jonkinlaiseen villieläimeen aina heidän ensi tapaamisestaan lähtien, jolloin Red oli esitellyt Chloelle asuntoa, jota Red ei olisi koskaan uskonut Chloen vuokraavan.

Chloe oli muuttanut asuntoon viikkoa myöhemmin ja häirinnyt siitä lähtien Redin rauhaa jääkuningattaren elkeillään.

”En – en yhtään tiedä, miten tässä kävi näin”, Chloe sanoi, aivan kuin Red olisi salaa orkestroinut koko jutun vain päästäkseen kourimaan Chloea.

Red puri hammasta ja yritti vakuuttaa Chloen siitä, ettei tämä ollut ryöstö tai epäonnistunut kidnappausyritys – että huolimatta hänen tatuoinneistaan, puhetavastaan ja kaikesta siitä muusta, mikä sai Chloen kaltaiset hienot naiset katsomaan Redin kaltaisia miehiä nenänvarttaan pitkin, hän ei *oikeasti* ollut vaarallinen rikollinen. Mutta hänen suustaan kuului vain hyödytöntä pihinää, joten hän antoi asian olla ja keskittyi sen sijaan hengittämiseen. Kurkussa tuntuva kipu alkoi laimeta myrkyllisen keltaisesta haalean sitruunansävyiseksi pistelyksi.

Red ei ollut edes huomannut Chloen siskoja ennen kuin nämä alkoivat puhua.

”Voi, Chloe”, sanoi siskoista lyhyempi, Eve. ”Katso nyt, mitä sinä oikein sait aikaan! Miesparkahan yskii sukkanauhansa pellolle.”

Toinen siskoksista – Daniksi kutsuivat häntä – pyöritteli silmiään ja sanoi: ”Tarkoitatko *sisuskalunsa*?”

”En. Pitäisikö meidän tehdä jotain? No niin, Dani, tee jotain.”

”Ja mitähän minun pitäisi tehdä? Näytänkö minä sairaanhoitajalta?”

Hyvästi tylsä minä, tervetuloa uusi, villimpi versio!

Chloe Brownin arki on kroonisen sairauden myötä muuttunut ankeaksi ja yksinäiseksikin. Melkein hengestään päästyään hän kuitenkin sisuuntuu ja laatii kapinasuunnitelman. Vauhdikkaampi elämä odottaa! Paitsi että hurjaksi heittäytyminen osoittautuu odotettua hankalammaksi. Sopsisiko oppaaksi uuden asuintalon syötävän söpö talkkari Red Morgan, jolla on tatuointeja, moottoripyörä – ja salainen menneisyys taiteilijana?

Turvavyöt kiinni, nyt hankitaan elämä, josta ei ilotulitusta puutu!

”Hillittömän hauska, romanttinen ja rohkaiseva!”

KIRKUS REVIEWS

”Täydellinen yhdistelmä huumoria, hehkua,
herttaisuutta ja henkevyyttä.”

THE BRIDE TEST -BESTSELLERIN
KIRJOITTAJA HELEN HOANG

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7527-7